NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *THE FOURTH MONKEY*

J.D. BARKER

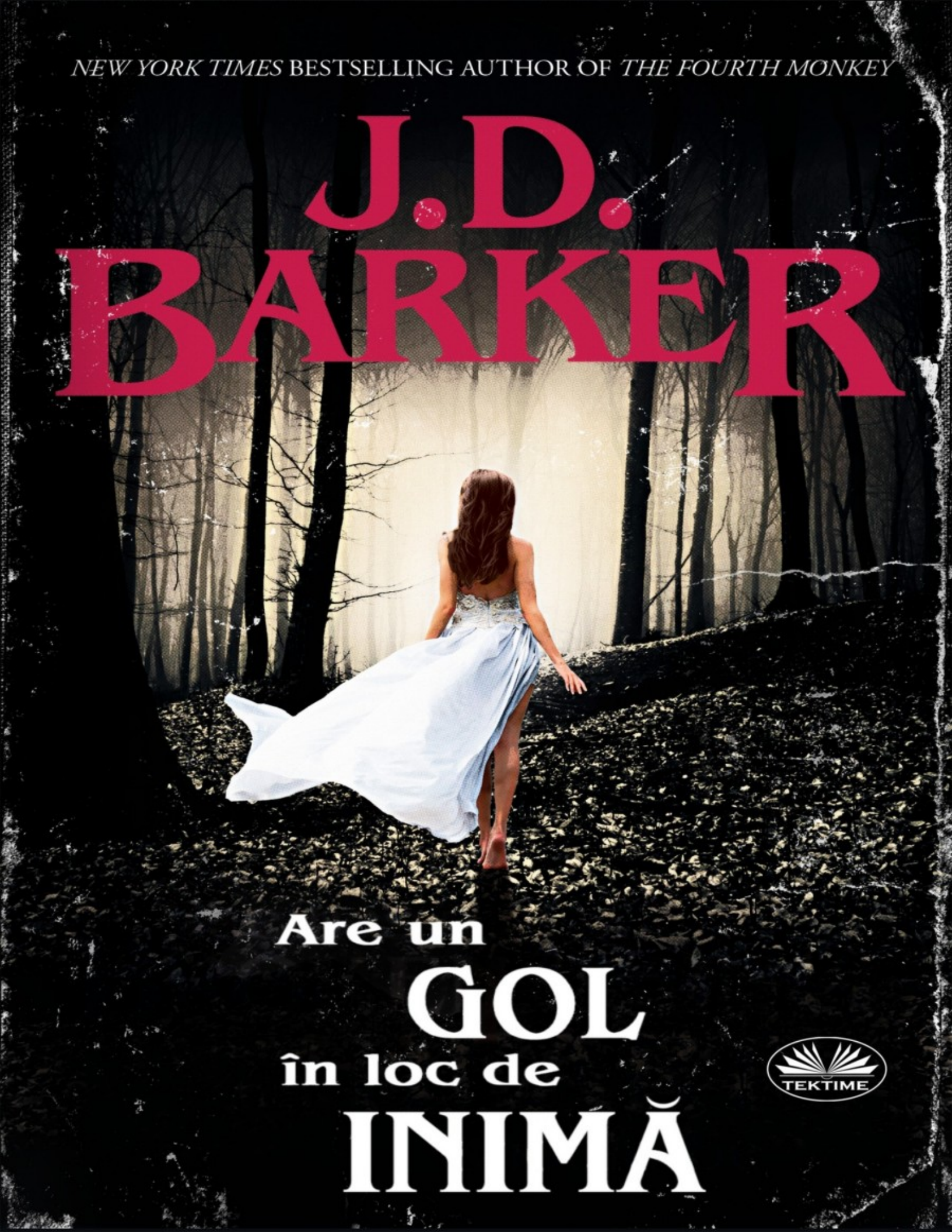

Are un GOL în loc de INIMĂ

TEKTIME

J.D. BARKER

ARE UN GOL
ÎN LOC DE INIMĂ

Tradus de Stefania Toma

Publicat de Tektime
www.tektime.it

© 2025 – J.D. Barker

Titlu original:
She Has A Broken Thing Where Her Heart Should Be
Publicat de:
Hampton Creek Press P.O. Box 177
New Castle, NH 03854

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele fie sunt produse ale imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente sau locuri reale sau persoane, vii sau moarte, este în întregime coincidență, dacă nu este menționat altfel.

Drepturi de autor © 2019 de Jonathan Dylan Barker Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de reproducere integrală sau parțială sub orice formă.

Hampton Creek Press este o marcă înregistrată a Hampton Creek Publishing, LLC

Design coperta de Stuart Bache Design şi formatare carte de Maureen Cutajar (gopublished.com)
Fotografia autorului de Bill Peterson de la Peterson Gallery

Cuprins

- PARTEA 1 1
- 8 August 1984 2
- 8 August 1985 19
- 8 August 1986 33
- 8 August 1987 57
- 8 August 1988 93
- 8 August 1989 112
- PARTEA A 2-A 121
- 8 August 1992 122
- 23 Aprilie 1993 203
- PARTEA A 3-A 327
- PARTEA A 4-A 353
- 12 Martie 1994 354
- 6 August 1998 394
- PARTEA A 5 A 550
- PARTEA A 6-A 655
- 8 August 2010 656
- 8 August 2020 672

PARTEA 1

“Gândiți-vă pentru o clipă la lanțul lung de fier sau aur, de spini sau flori, care nu v-ar fi legat niciodată, decât pentru formarea primei verigi într-o zi memorabilă.”

—Charles Dickens, *Marile Speranțe*

8 August 1984

Opt ani

Jurnal 08/08/1984—
Subiectul „D” în parametrii așteptați.
— Echipa de observare a graficului – 309

1

„Timp.”

„Taci, micuțule. Vorbesc cu sora mea.”

Am privit-o pe mătușa Jo cum a mai smuls o țigară, o Marlboro Red 100, din pachetul așezat deasupra genții ei de pânză în carouri și a pus-o în gură, aprinzând-o cu un Zippo argintiu și trimițând un nor de fum gri spre ceruri.

„Ai spus o oră. Asta a fost la ora cinci. Acum e ora șase. Timpul a expirat”, i-am spus. Ea nu avea nicio noțiune a timpului. Dacă ar avea ocazia, și-ar petrece întreaga zi stând aici în cimitir și vorbind cu pietrele. Ei bine, vorbea cu piatra mamei. Nu vorbea cu tata. Nu prea îl plăcea pe tata.

„*Knight Rider* începe în două ore.”

„Nu o să pierzi *Knight Rider*.”

„Ultima dată am ratat Knight Rider”, i-am amintit. „Am plecat de aici la șase și jumătate, am ajuns acasă la șapte, am luat cina, m-ai pus să fac o baie, iar când m-am așezat să mă uit, se terminase pe jumătate. Nu te poți uita la un serial ca Knight Rider de la jumate. Trebuie să o iei de la început.”

Mătușa Jo trăgea din țigară. „Ai o memorie ciudată pentru un copil de opt ani, știi?”

„Putem pleca?”

„Nu încă.”

Am oftat și am pus mâna pe radio.

Mătușa Jo întinse o pătură peste mormintele părinților mei, ca să nu trebuiască să stăm pe iarba udă. Ploaia a căzut aproape toată dimineața, iar soarele din Pittsburgh, chiar și în august, nu a făcut mare lucru pentru a usca lucrurile. Pământul era încă moale.

„Patru ani, Katy,” A spus mătușa Jo la mormântul mamei. „Patru ani de când nenorocitul ăla de bărbat al tău te-a luat de lângă noi — de lângă mine și băiețelul tău, Jack.”

„Tati nu a ucis-o pe mami.”

„El conducea, nu-i așa?”

„A fost un accident.”

„Era beat.”

„Mama a băut două pahare de vin, iar tata a băut Coca-Cola. Asta a spus chelnerul. Este în raportul poliției.”

Mătușa Jo îndrepta florile din vaza mamei. Unghiile ei erau pătate de galben. Florile erau margarete. Le-am cules chiar eu de la Giant Eagle în drum spre casă. Nu erau flori în vaza tatei. Era plină cu apă de ploaie stătută și buruieni. Mătușa Jo nu m-a lăsat să o curăț.

„Era beat înainte de a pleca.”

Am dat din cap. „A băut ceai cu gheață acasă înainte să mă lase la tine acasă. Și mami la fel.”

„N-ai de unde să știi.”

„Am o memorie bună, așa ai spus.”

„Aveai patru ani.”

„Am băut lapte cu ciocolată. Mama mi l-a pus în ceașcă ca să îl pot lua cu mine. Ne-am uitat la Magnum, P.I. pe canapeaua ta, apoi m-ai culcat imediat după aceea. Nu a trebuit să fac baie în acea noapte.”

„Aha.”

„Radioul este stricat.” Am răsucit butonul de la un capăt la altul și nu am obținut nimic altceva decât statică.

„Nu este stricat, este doar greu să obții semnal aici.”

„Atunci de ce l-ai adus?”

„Pentru că uneori avem semnal, iar mamei tale îi plăcea muzica.”

Bob FM era la 96,9. Am rotit butonul puțin la stânga pentru 97. Huey Lewis a spus ceva despre un drog nou, apoi a revenit la statică.

Am lăsat radioul înapoi pe pătură, lângă geanta mătușii Jo. „Poate o să sar peste baie.”

„Ba nu sari peste baie.”

„Dacă sar peste baiă în seara asta, atunci putem sta până la șapte și tot nu voi pierde Knight Rider,” am explicat.

Mătușa Jo și-a stins țigara lângă piatra lui tata, apoi a pus-o într-o cutie mică pe care o ținea în buzunarul șorțului din uniforma ei roz, decolorată, de chelneriță. În mod normal, ar fi aruncat mucul undeva în iarbă, dar nu aici, nu la cimitir, cu siguranță nu lângă mormântul mamei. A găsit alta, a aprins-o și a mai tras un fum. „Bine, fără baie în seara asta, dar mâine sigur o să ai parte de una. S-a făcut?”

„S-a făcut.”

„Încă o oră, atunci”, a spus. „Ce scrie aici, Jack? Poți să citești??”

„Știi că pot.”

„Și ce scrie?”

„Mă pui să citesc în fiecare an.”

„Ce scrie, Jack?” A bătut în partea laterală a pietrei funerare a mamei cu mâna care ținea bricheta. “Citește.”

Mi-am dat ochii peste cap. „Kaitlyn Gargery Thatch. 16 Februarie 1958-8 August 1980. Soție, mamă și soră iubitoare.”

„Scumpa mea surioară. Ar trebui să scrie și „ucisă de un om rău care s-a îmbătat până a ajuns în mormântul de alături și a târât-o pe ea lovind și țipând ca să nu fie singur.”

„Tati nu a băut.”

„Bea mult.”

Mătușii Jo îi plăcea să bea, mai ales vin. Mătușa Jo presupunea că toată lumea bea. Dacă tata bea, eu nu-l vedeam niciodată. Mama bea, dar nu prea mult, nu ca mătușa Jo.

Pe piatra lui tata erau scrise doar numele, data nașterii și data morții. Aceeași zi ca și mama. Dacă mătușa Jo ar fi făcut cum ar fi vrut ea, el ar fi putut să nu aibă nici măcar o piatră. Din fericire, nu a depins de mătușa Jo - băieții de la magazinul de feronerie unde lucra tata au contribuit cu toții și le-au plătit pe amândouă, deoarece mama și tata nu au pus bani deoparte pentru înmormântare. Ambele pietre au fost sculptate din aceeași placă de granit negru. Cea a mamei strălucea, fiind lustruită meticulos de mătușa Jo când am ajuns noi. A tatei avea un strat de praf și murdărie, suprafața fiind ternă dedesubt. M-am întors mai târziu să o curăț, să o fac să strălucească ca a mamei.

Aveam patru ani când au murit, iar vârfurile rotunjite ale ambelor pietre funerare mă copleșiseră. Acum, însă, eram cu mai mult de un metru mai înalt. M-am ridicat în picioare și mi-am netezit blugii peste genunchii noduroși.

„Unde te duci?”

„Merg să mă plimb.”

Mătușa Jo se încruntă. „Ar trebui să rămâi și să vorbești cu mama ta. Sunt sigură că i-ar plăcea să audă tot ce s-a întâmplat în ultimul an.”

Mi-am dat ochii peste cap din nou și am pus o mână pe piatra de mormânt a mamei. „Mamă, am opt ani. Nu am prieteni pentru că majoritatea copiilor sunt proști. Mătușa Jo încă nu mă lasă să mănânc prăjituri cu ciocolată la micul dejun, iar școala este plictisitoare. Voi reveni peste un an, poate chiar mai devreme dacă se schimbă ceva cu prăjiturile.”

Mătușa Jo a fluturat mâna cu țigara deasupra capului. „Du-te. Doar să nu rătăcești prea departe.”

I-am aruncat o privire rapidă pietrei lui tati. Aveam să mă întorc și să vorbesc cu el. Nu puteam s-o fac cu mătușa Jo ascultând.

Am luat radioul de pe pătură, am întins antena la maxim, am mărit volumul și am ținut micuța cutie în fața mea în timp ce am început să urc micul deal spre restul cimitirului.

Mama și tata erau îngropați în partea de sud a cimitirului, sub un arțar roșu. În perioada asta a anului, frunzele erau roșii ca focul.

Statica s-a întrerupt pentru o secundă și am crezut că l-am auzit pe Elton John, dar apoi a dispărut din nou. Am ajuns în vârful dealului și am luat-o brusc la stânga, având grijă să rămân pe aleea de piatră și să nu trec peste mormintele de pe ambele părți.

Am făcut o pauză când am ajuns la mausolee, toate poziționate în două rânduri ordonate, cu o alee de piatră în centru.

Pittsburgh avea o mulțime de cimitire. Acesta în special, All Saints Hollow, era unul dintre cele mai mari.

Mausoleele.

Nu prea îmi plăceau mausoleele.

Când treceam pe lângă un cimitir, mătușa Jo spunea că întotdeauna trebuie să-ți ții respirația pentru a împiedica spiritele morților să te găsească. Nu sunt sigură de ce această regulă nu se aplica atunci când erai în cimitir, dar dacă se aplica undeva, atunci era la mausolee. Aerul era încă aici. Mi-am imaginat morții care se zăreau printre crăpăturile din piatră, mâini osoase gata să se întindă și să smulgă băieții neștiutori, trăgându-ne în interiorul acelor structuri ghemuite, pentru a nu mai fi văzuți niciodată.

Am respirat adânc, am tras radioul la piept și am alergat spre centrul mausoleelor, aproape împiedicându-mă când Steve Perry a început să bubuie din difuzor.

Am ajuns la capătul îndepărtat al rândului de mausolee și am suflat în aer, difuzorul revenind din nou la statică. Habar nu aveam de ce radioul

funcţiona în mijlocul acelor clădiri şi nici nu-mi păsa. Puteam găsi alt loc. Nu aveam de gând să mă întorc acolo.

Privind peste două sute şaptezeci de acri de dealuri, nu o mai puteam vedea pe mătuşa Jo sau arţarul roşu.

Cimitirul se termina la o linie groasă de copaci. O bancă de metal negru era sub copaci, o salcie mătura vârful, un baldachin de frunze subţiri şi muşchi îngreunat în umbre. Pe acea bancă stătea o fată. La aproximativ 30 de metri de fată, o femeie într-o haină albă lungă stătea lângă un SUV alb pe unul dintre drumurile de acces ale cimitirului, cu mâinile în buzunare.

Nu era cald afară, dar nici nu era frig, prea cald pentru o astfel de haină. Asta nu părea să o deranjeze. O avea încheiată până la gât. Când am trecut dealul, femeia s-a întors spre mine, cu ochii ei negri, ca de şoim. Părul ei, la fel de alb ca şi haina ei, flutura în vântul uşor. A devenit rigidă la vederea mea, umerii i s-au strâns. Mâinile ei s-au strâns în pumni şi au dispărut sub faldurile hainei. A rămas acolo o clipă, cu ochii pe mine, precauţi şi ciudaţi, apoi şi-a întors privirea spre fata de pe bancă.

Fata purta o bluză albă cu volane, de asemenea încheiată la nasturi, băgată cu grijă într-o fustă neagră care îi cădea până dincolo de genunchi. Părul ei castaniu lung, în valuri şi bucle, îi cădea pe umeri şi pe spate. O parte îi acoperea parţial faţa, iar cealaltă era prinsă după ureche. Ochii ei negri erau pierduţi între paginile unei cărţi ţinute în poală cu mâinile înmănuşate.

Nu sunt sigur cât timp am stat acolo.

Nu sunt sigur de ce am stat acolo.

Dar am făcut-o, am stat acolo privind-o, privind-o cum întoarce paginile cu o hotărâre blândă, cu buzele uşor întredeschise, rostind cuvintele în tăcere pentru o audienţă entuziasmată.

„Jessie's Girl” a răsunat din radioul meu şi capul fetei s-a ridicat brusc, cu ochii spre mine, o mână marcându-şi cu grijă locul în carte.

M-am chinuit cu butoanele radioului şi l-am dat mai încet.

Nu-mi aminteam să fi mers până la bancă, dar cumva o făcusem. Am stat chiar lângă ea.

Fruntea fetei s-a încruntat şi şi-a înclinat capul curioasă. „Vai, eşti un băieţel urât.”

Nu eram sigur ce să răspund la asta, aşa că nu am spus nimic. Ştiam că nu sunt urât. Mătuşa Jo a spus că am fost norocos că am luat de la mama

aspectul în loc de a fi blestemat să arate ca tata. Totuşi, aveam o poză cu tata, singura pe care am reuşit să o ascund de mătuşa Jo. Arăta ca un star de cinema stând lângă Fordul lui ruginit, acelaşi pe care îl condusese când—

“Şi hainele tale sunt zdrenţuite.” Avea un accent ciudat, semănând cu James Bond, dar nu chiar.

Un ţipăt a venit din difuzorul radioului, înecându-l pe Rick Springfield şi toate celelalte. L-am oprit, am retras antena şi m-am trezit că mă urc pe bancă, stând la capătul opus faţă de ea. Din nou, nu ştiam de ce. Mintea îmi striga să fug. Era o fată, la urma urmei. Nu aveam nicio treabă cu fetele, mai ales cu una ca ea, atât de pretenţioasă şi de corectă şi mirosind a flori. Dar nu am fugit. M-am urcat direct pe banca aceea şi m-am aşezat lângă ea, ignorând fluturarea ciudată din stomac.

Am dat din cap spre femeia care stătea la SUV. „E mama ta?”

„Nu, nu e mama.”

„Atunci de ce se uită la tine?”

“Aşa face ea.”

„E cam ciudată.”

Fata a zâmbit, apoi şi-a forţat zâmbetul ca şi cum nu ar fi vrut să îi văd zâmbetul, ca şi cum ar fi fost ceva ce nu dădea aşa de liber. „Ce fel de băiat se plimbă singur prin cimitir? Unde sunt părinţii tăi?”

„Au murit.”

„Serios? Cine i-a omorât?”

Nu ce i-a ucis sau cum au murit, ci cine i-a ucis. Ca şi cum moartea de mâna altuia ar fi cel mai logic lucru.

„Ce citeşti?” Am întrebat, dorind să schimb subiectul. Nu voiam să vorbesc despre mami şi tati, nu acum. Au fost destule despre asta azi.

A ridicat cartea ca să pot vedea coperta – *Marile Speranţe* de Charles Dickens. Cotorul cărţii era aproape alb, cu cute, deschis şi închis de atâtea ori încât culoarea dispăruse, decolorată şi crăpată. Coperta nu era cu mult mai bună. Cartea părea veche de o mie de ani, un lucru pierdut salvat de pe fundul unei cutii din subsolul cuiva.

„Este cea cu băiatul şi pluta?”

„Aha. Urât şi needucat, văd.”

„Ce vrei să spui cu asta?”

„Vorbeşti de *Aventurile lui Huckleberry Finn*. Această carte nici măcar nu este scrisă de Dickens. Twain a scris-o. Twain este un hacker. Twain nici

măcar nu este numele său real. A fost doar un căpitan de vas care a reușit să mâzgălească câteva gânduri atunci când nu juca și nu bea.”

Nu citisem nimic de Twain sau Dickens. Raftul meu de lecturi era format din jumătate din titlurile din colecția Hardy Boys și câteva zeci de benzi desenate. Nu cunoșteam pe nimeni care să citească Twain sau Dickens, nici măcar pe părinții mei sau pe mătușa Jo. „Despre ce este vorba în Marile Speranțe?”

Femeia cu SUV-ul reușise să se apropie. Nu o văzusem mișcându-se, dar acum se afla la doar trei metri de noi, privind cu coada ochiului, fără îndoială ascultând fiecare cuvânt.

Fata s-a uitat la cartea din mâinile ei înmănușate. „Este vorba despre tot ceea ce contează cu adevărat.”

„Nu înțeleg.”

„N-ai cum.”

„Pot să mă uit?” M-am întins după carte, iar ea s-a îndepărtat, îndreptându-se spre partea ei de bancă. Femeia s-a apropiat, apoi s-a oprit când fata s-a uitat la ea.

Fata a pus cartea pe bancă și a alunecat-o spre mine cu vârful degetelor. Acest lucru a părut să o calmeze pe femeia în vârstă.

Am luat cartea și am citit descrierea de pe spate.

„Mă cheamă Stella,” a zis fata. „Am fost numită după fata din acea carte, doar că numele ei este Estella.”

I-am înmânat cartea înapoi. Mă așteptam ca ea să mă facă să o pun înapoi pe bancă, dar nu a făcut-o. A smuls-o din aer și a pus-o înapoi în poală. „Când o fată îți spune cum o cheamă, e politicos să îi răspunzi.”

„Să răspund?”

A oftat. „Să răspunzi și tu la fel.”

„A, mă cheamă Jack, Jack Thatch.”

„Un nume obișnuit pentru un băiat obișnuit. Care este numele tău adevărat? Nimeni nu se numește cu adevărat „Jack.”

„Numele meu complet e John Edward Thatch,” i-am zis. „Toată lumea mă strigă mereu ‘Jack,’ totuși.”

„Bineînțeles că da. Și cine este Edward pentru tine? Cu siguranță un nume de familie.”

„Numele tatălui meu era Edward. Toată lumea îi spunea Eddie. Tu câți ani ai? Vorbești ciudat.”

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: http://www.ebooks2go.com